

Peter Duijk

Illustraties
Marieke van Ditshuizen

De geniale
avonturen
van

Tony
Confetti

feestwinkel
CONFETTI

TOONYYY!!!

feestwinkel
CONFETTI

Peter Duijk

*De geniale
avonturen van*
**Tony
Confetti**

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor Koen

verlepte bloemen

auto's
met denken

doore koeien

lekkere banden

gesmolten ijs

veel te lange tandenstokers

gekeurd gras

HET GESPREK

Mijn vader heeft een feestwinkel. Hij verkoopt feest. Maar zelf is hij dat niet. Hij heeft geen feestelijk gezicht.

Als hij achter de toonbank staat, die veel te hoog is en helemaal volgebouwd, zou je denken dat hij grafstenen verkoopt. Of dooie koeien. Of verlepte bloemen. Of auto's die allemaal deuken hebben. Of ... Sorry. Dat heb ik wel vaker. Dan verzin ik één ding, maar dan ga ik maar door en door. Alsof mijn hoofd niet stil wil blijven staan. Alsof de woorden in mijn hoofd vleugels krijgen en de hele tijd rondjes blijven vliegen.

Mijn vaders ogen zijn niet vrolijk genoeg voor een feestwinkel. Vroeger wel. Toen was alles nog goed, maar nu niet meer. Wat er allemaal gebeurd is, vertel ik later misschien nog wel een keer. Maar nu hoef je niet meer te weten dan dit: mijn vader is geen vrolijke man. Als hij achter de toonbank van de winkel staat, lijkt het wel alsof hij gesmolten ijs verkoopt, of lekke banden, volgepropte taxi's, of gescheurd gras, of veel te lange tandenstokers. Zie je? Daar ga ik weer.

Maar bij mijn juf is het altijd feest.

Terwijl zij voor een klas vol drukke kinderen moet staan. Allemaal dezelfde kinderen. In een saai grijs uniform. Met groene knoopjes.

Ze kunnen beter ruilen. Mijn vader en mijn juf.

Ik weet zeker dat als mijn juf in de feestwinkel zou werken, dat de winkel dan iedere week een nieuwe voorraad kleding en spuitbussen en pruiken en hoeden zou moeten halen. Iedereen die langs de winkel zou lopen zou dan even binnenkomen. Om de juf te spreken. Of om iets te kopen, voor een piratenfeest of een prinsessenfeest of een sneeuwpoppenfeest. Of om iets te kopen, ook als er nergens feest was.

Mijn vader zegt nooit wat tegen me.

Als hij me nodig heeft, dan roept hij heel hard:

Zie je wel, zo hard roept hij dus.

Wel handig trouwens, als je weet dat dat mijn naam is, dat had ik je nog niet verteld natuurlijk, maar ik heet dus Tony.

En áls mijn vader zo hard roept, gaan we waarschijnlijk eten. Dat betekent dat ik nu dus naar beneden moet komen om de tafel te dekken. Ik loop de trap af en hoor mijn vader door de keuken schuifelen. Als hij aan het koken is, en dat is niet zo vaak, zet hij niet echt stappen, maar sleept hij wat met zijn sloffen. Het is het geluid van een fiets die door het grind gesleept wordt, een sneeuwschep in de lente, een winkelwagentje dat vastgelopen is.

‘Moet ik de tafel dekken, pap?’

Ik hoor alleen een grom achter de pannen vandaan komen en pak twee borden uit de kast. Vaak zet ik ze net even te hard op tafel, gewoon om te kijken of hij reageert, maar het lijkt wel of hij er al aan gewend is.

Als we aan tafel zitten, we eten iedere dag nasi, prakt mijn vader de rijst net zo lang tot het een pannenkoek is. Ik ken niemand die zo zijn nasi op-eet, maar sinds we nog maar met zijn tweetjes eten is dat wat hij doet. Zonder iets te zeggen, schept hij de geprakte plak naar binnen.

Het is hier zo saai. Ik moet er wat aan veranderen.

‘Ik ga denk ik stoppen met gamen.’

Mijn vader kijkt me aan. Er zit een rijstkorrel op zijn lip. Maar dat is niet wat ik het raarst vind.

‘Tony, jongen.’

Hij praat met me. Mijn vader zegt Tony. En jongen.

‘Tony, moet je niet wat doen voor school?’

Hij zegt zomaar nog wat tegen me!

Mijn vader weet heel goed dat ik niets aan school doe. Alles op school is veel te makkelijk.

Als ik niets doe, mag ik weer blijven zitten. Ik wil zo lang mogelijk bij de juf in de klas blijven.

‘Ik heb niets voor school te doen en ik wil niet meer gamen. Kan ik niet voor de feestwinkel werken?’

De korrel rijst valt van zijn lip terug op zijn bord. Op de plak geprakte nasi.

‘U verkoopt nooit wat in de winkel. Misschien kan ik helpen?’

Mijn vader begint de nasi nog verder te prakken. De nasi kan niet nog kleiner en fijner worden dan die nu al is.

‘Ik zou niet weten hoe je me zou moeten helpen.’

‘Maar zou u het wel willen?’

Dit is uniek. We hebben al heel lang niet meer zoveel met elkaar gepraat. We hebben een echt gesprek. En het gaat nog goed ook!

‘Als jij een goed idee hebt.’

Ik weet niet wat ik meemaak. Hij wil een idee van mij horen.

‘Is goed, pap. Morgen heb ik wat verzonnen.’

Ik heb een opdracht. Morgen moet ik een plan hebben. Om iets te gaan doen. Om niet, zoals elke dag, naar mijn kamer te gaan, de deur dicht te doen, mijn PS aan te zetten en te gamen. Mijn PS, mijn computer om te gamen, mijn Persoonlijke Supervriend.

En hoe leg ik dat aan al die andere spelers uit?

Sommigen spreek ik iedere dag online. Maar zullen ze me missen? Nee, natuurlijk niet. Tony is voor de meesten een naam die niets voorstelt. Niemand gaat me daar missen.

Maar wat moet ik nu in vredesnaam gaan doen?

Raar woord eigenlijk, ‘in vredesnaam’. Dat heb ik laatst iemand in de tram horen zeggen toen ik naar school ging. In vredesnaam.

Wat is dat? Waarom niet in koningsnaam, of in Messi’s-naam. Dan heb je tenminste nog een echte naam. Maar wie is vredes?

Als ik bij de trap sta, gebeurt er iets gek. Normaal zou ik naar boven lopen. Naar mijn kamer. Naar mijn Persoonlijke Supervriend, en mijn toetsenbord met lampjes in alle kleuren van de regenboog, en mijn speciale muis met zoveel knopjes dat ik niet eens weet waar ze allemaal voor zijn.

Maar mijn voeten gaan naar beneden. Naar de feestwinkel.

Dat ben ik je nog vergeten te vertellen. Onder ons huis is de winkel en boven is mijn slaapkamer. Zo noem ik ze ook gewoon.

Boven en beneden. Boven slaap ik, beneden werkt mijn vader. En daartussen eet ik met hem. En heel soms praten we dus. Goed. Het is dus alsof een onzichtbare kracht me de trap afduwt. Tree voor tree.

Waar niemand is. Ook mijn vader niet. Die staat nog steeds in de keuken. En die komt 's avonds ook echt niet beneden.

's Avonds zit hij voor de televisie.
Midden in de winkel kijk ik om me heen.
Het is ongelooflijk hoeveel mijn vader in zijn winkel heeft hangen. Hij heeft zoveel hoeden dat ik me niet kan voorstellen dat er een is die hij niet heeft.
Er hangen kostuums in alle kleuren, van alle stoffen en van alle beroepen die er ooit in de wereld zijn geweest.

In de feestwinkel van mijn vader kan iedereen alles vinden.

Nu hoor ik je denken dat ik overdrijf. Maar het is echt zo. Als je als pinguïn verkleed wil met de hoed van Napoleon op je hoofd, dan kan dat. Of als Tele-tubbie met het zwaard van Pirates of the Caribbean. Wil je een zaag door je hoofd in een kippenpak? Dat kan ook. Of je wilt een bakker zijn die met allemaal Chinese waaiers wappert? Het maakt niet uit, alles kan. Er zijn zelfs zoveel combinaties mogelijk dat ik ze nooit allemaal kan opsommen. Dan gaat er een lichtje branden.

Niet in de winkel. Niet in de drukke straat voor de winkel, waar een grote lamp in de vorm van een T van Tram hangt. Niet in de gang als het licht van de T langs de deur naar binnenglijdt.

Nee, het lichtje gaat aan in mijn hoofd.

Alsof een campinglampje niet naar buiten schijnt, maar recht mijn hersenen in.

Want die kleren die hier hangen, die hoeden, die pruiken, die zwaarden, die sieraden ... die worden helemaal nooit gedragen. Door niemand. Ze hangen hier maar te hangen.

En als ze hier hangen heeft niemand ze aan. Dan
is het ergens geen feest. Ik moet ervoor zorgen dat
kinderen en grote mensen deze kleren gaan
dragen. Zodat er meer feest komt.

Ik weet het.

Ik ga ze dragen.

Een voor een.

En dan zien we wel.

Het lampje gaat niet meer uit. Het licht schijnt de
hele tijd op deze drie zinnnetjes:

Wat een gek idee weer. Waarom zou ik verkleed in een van deze kostuums over straat gaan lopen?

Ja, waarom?

Wil ik mijn vader helpen? Ben ik ziek?

Of komt het door de juf? Ja, het komt door haar.

Zij had vandaag weer zo'n gebreide trui aan. Met alle kleuren van de wereld. Iedereen vindt hem lelijk, maar ik vind hem prachtig.

Hij is sowieso mooier dan het uniform dat alle kinderen aan hebben. Bij ons op school zien we er allemaal hetzelfde uit. Het is een ideetje van de directeur. Het leek hem goed dat we allemaal hetzelfde zouden zijn. Anders zou de ene leerling een dure broek aandoen en de andere een veel te goedkope jas. Dan zouden we ruzie krijgen.

We zijn de enige school in de stad waar dat moet. Mijn juf en ik vinden het een belachelijk idee. En daarom doet ze die trui natuurlijk aan. Om wat kleur in de klas te brengen. In een school vol grijze, saaie uniformen.

En daarom ga ik vanaf morgen naar school in een heel ander uniform. In een uniform uit de feestwinkel van mijn vader.

Ik ben benieuwd wat hij ervan zal vinden. Van dit idee.

Ik loop terug naar de trap en roep naar boven.

'Pap?'

Hij zal zich vast rot schrikken. Of scheel of lam of schor. Kun je je eigenlijk schor schrikken? Dat je zo hard moet schrikken dat je een week niet meer kunt praten? Vast niet. Je kunt je ook niet echt scheel schrikken. Of wel?

Kom op. Nu even niet nadenken over schrikken en zo.

Ik ga het doen. Schrikken of niet.

Morgen wordt de eerste dag van de rest van mijn leven.

**‘Lief en bemoedigend!
Een hartverwarmend verhaal over jezelf
zijn en hoe je anderen daarmee helpt.’**

– Arthur Japin

Tony's vader heeft een feestwinkel, maar er komt nooit iemand en hij is te sip om er iets aan te doen. Dan bedenkt Tony een plan: hij gaat elke dag een ander kostuum uit de winkel dragen. Gratis reclame!

Zijn juf is enthousiast, net als de kinderen uit zijn klas. Maar de directeur vindt dat alle kinderen een uniform aan moeten. Wat nu?

Gelukkig staat Tony's hoofd nooit stil.
Hij bedenkt wel iets. Let maar op!

‘Leest als een feest!’ – Remco Veldhuis

**‘Tony! Zo'n lief jochie, je zou hem zo mee
naar huis willen nemen!’ – Katja Schuurman**

NUR 282

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

